

Biblická čtení

Genesis 15, 5-12.17-18: Hospodin vyvedl Abrama ven a pravil: „Pohled' na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. A řekl mu: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Kaldejského Uru, abych ti dal do vlastnictví tuto zemi.“ Abram odvětil: „Panovníku Hospodine, podle čeho poznám, že ji obdržím?“ I řekl mu: „Vezmi pro mne tříletou krávu a tříletou kozu a tříletého berana, hrdličku a holoubě.“ Vzal tedy pro něho to všechno, rozpůlil a dal vždy jednu půlku proti druhé; ptáky však nepůlil. Tu se na ta mrtvá těla slétli dravci a Abram je odháněl. Když se slunce chýlilo k západu, padly na Abrama mrákovy. A hle, padl na něho přistrach a veliká temnota. Když pak slunce zapadlo a nastala tma tmoucí, hle, objevila se dýmající pec a mezi těmi rozpůlenými kusy prošla ohnivá pochodeň. V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od řeky Egyptské až k řece veliké, řece Eufratu.“

Filipským 3,17-4,1: Bratří, napodobujte mne. Hled'te na ty, kdo žijí podle našeho příkladu. Neboť mnozí, o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže; jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně. My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit. Moji bratří, které miluji a po nichž toužím, jste mou radostí a slávou; proto stůjte pevně v Pánu, milovaní.

Lukáš 13, 31-35: Za Ježíšem v tu chvíli přišli někteří farizeové a řekli mu: „Rychle odtud odejdi, protože Herodes tě chce zabít.“ On jim řekl: „Jděte a vyříd'te té lišce: Hle, já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra, a třetího dne dojd'u do svého cíle. Avšak dnes, zítra i pozítří musím jít svou cestou, neboť není možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalém. Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromážd'uje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! Hle, ve svém domě zůstanete sami. Pravím vám, že mě neuzříte, dokud nepříjde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“

Reakce na Boží volání

V dnešním evangeliu podle Lukáše farizeové varují Ježíše před Herodem, ale Ježíš se nenechává zastrašit. Nazývá Heroda „liškou“, což může ukazovat na jeho slabost a záludnost. Ale Ježíš místo útěku ze strachu pokračuje ve své misi – uzdravuje, vymítá zlé duchy a směřuje k dokonání svého poslání. Zřejmě ne náhodou pak mluví o obyvatelích Jeruzaléma jako o kuřátkách. Kdo má nějaké zkušenosti o chovatelství, ví, co se stane, když se liška dostane ke kuřátkům. Nebo vůbec do kurníku. V několika zběsilých, krvavých minutách zabije všechno v kurníku, aby si pak v klidu a potichu mohla kořist odnést. Ovšem i když je liška tak krvelačný tvor, není pro nás nikdy úplně záporná. Připadá nám chytrá, skoro až moudrá. Vtipná, legrační. Ostatně jako mnoho jiných šelem. I při tom, jak slepičky i kuřátka roztrhá, člověk přimhouří oči a říká si: „Hmm, jak se jí tohle jen mohlo povést?“. To, že čelíme výzvám a necháme se občas zastrašit, tak to asi není pro nikoho z nás nic nového, je to opravdu občas dost těžké nepodlehnout. Obzvláště, když je na to člověk sám. To, co mě zaujalo je ten název liška. Jak ten Ježíš nikdy nikoho nehaní. Všimněte si, vyjádří to zvířetem s určitými vlastnostmi, ale nikdy se nedočetete, aby Ježíš řekl: „Tento člověk je špatný, toho odsuzuji“. A teď na zamyšlenou, myslíte, že Ježíš věděl, že bez této postavy a jeho úlohy, by se nenaplnil jeho osud, tudíž ten celý příběh, který si už od minulé neděle připomínáme, by vůbec neproběhl? V další části Ježíš nařiká nad Jeruzalémem, protože město opakovaně odmítlo proroky i Božího Mesiáše. Přirovnává se tu ke kvočně, která chrání svá kuřátka – obraz Boží něžné lásky

a touha ochránit svůj lid. Ale Jeruzalém tuto lásku odmítá. Odmítli jste někdy lásku? Boží pomoc? Neustále očekáváme, že přijde nějaká rána nebo zrada, protože to po věky věků máme naučené. Ale pak se třeba ukázalo, že to byla láska, pomoc. Ale z toho strachu ji nevidíme. A to se možná dělo i lidem v Jeruzalémě. Nedůvěřovali ze strachu. Není to jednoduché. Však si to přirovnejte ke vztahům. Člověk zažil více neúspěšných vztahů, pak se tedy objeví někdo, s kým by to mohlo vyjít, ale my dopředu to shodíme, protože přece to nemůže dopadnout. Myslíte, že tou nevírou se nám stále ty věci dějí dokola, abychom změnili vnitřní nastavení? Zareagování na Boží lásku? Ale to nejsou pouze vztahy, děje se to i v práci, stále nějaká „nespravedlnost“. Mně se to stalo mockrát. Dokonce si představte, byla jsem někde se svojí maminkou, která je vážně úžasná a něco mi řekla a mně se to hrozně dotklo, nějaká prkotina a jak jsme si povídali na to téma pokušení minule, tak nějaký hlas mi řekl, ta to určitě řekla naschvál, aby mi ublížila, aby si do tebe rýpla. Pak jsem se zarazila a povídám si: „To je nějaká blbost, ne?“ Ale normálně jsem si uvědomila, že i u tak blízké osoby mě tohle napadlo. Dobré bylo, že jsem si to uvědomila a řekla jsem ji to. Zasmály jsme se tomu, ale já byla v úžasu. A samozřejmě v ten moment, kdy mě to napadlo, byla uvnitř bolest a prázdnota, která je tak známa mezi lidmi. Dobré na tom každopádně je, že se potýkáme stále s tím stejným. Ovšem naplňující na této skutečnosti je poznatek, že se nám dostává tolik opakujících šancí s nadějí, že to lidský mozek může těžko chápat. Šancí, že jednoho dne to zahlédneme a nenecháme se zastrašit ani nijak zlomit.

Tak bych řekla, že ten dnešní text je výzvou k odvaze, k odvaze mít to srdce stále dokořán. A navíc bez toho srdce dokořán, by to tu bylo takové chudé, bych řekla. =)

